

Okyanus'a, Adá'ya ve Ardá'ya...

Çocukluklarının bir parçasını
bu kitaba bıraktılar.

Hiçbir kitabın yetişemeyeceği kadar
hızlı büyüyorlar.

Ayrıca 110. sayfadaki çizimle
kitaba güzellik katan kızıma öpücük
bir teşekkür...

SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
Nuhkuyusu Cad., No. 197 Üsküdar İş Merkezi, Kat 3,
34664 Bağlarbaşı, Üsküdar, İstanbul
Tel.: (0216) 474 23 43 • Sertifika No. 12603

Börtü Böcek Güncesi

© 2016 SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.

Yazan: Şiirsel Taş
Resimleyen: Gökçe Akgül
Yayın Yönetmeni: S. Baha Sönmez
Editör: Burcu Ünsal
Baskıya Hazırlayan: Hüseyin Vatan

Yayınevimizde ilk baskısı Ekim 2016 tarihinde yapılmıştır.

ISBN: 978-605-9781-34-3

Telif yasası gereği bu kitabın tüm Türkçe yayın hakları SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.'ye aittir. Tanıtım yazıları dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir biçimde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Kütüphane Bilgi Kartı (CIP):

Taş, Şiirsel

Börtü Böcek Güncesi

1. Çocuk Edebiyatı 2. Öykü

İstanbul, SEV Yayıncılık, 2016, 160 Sayfa

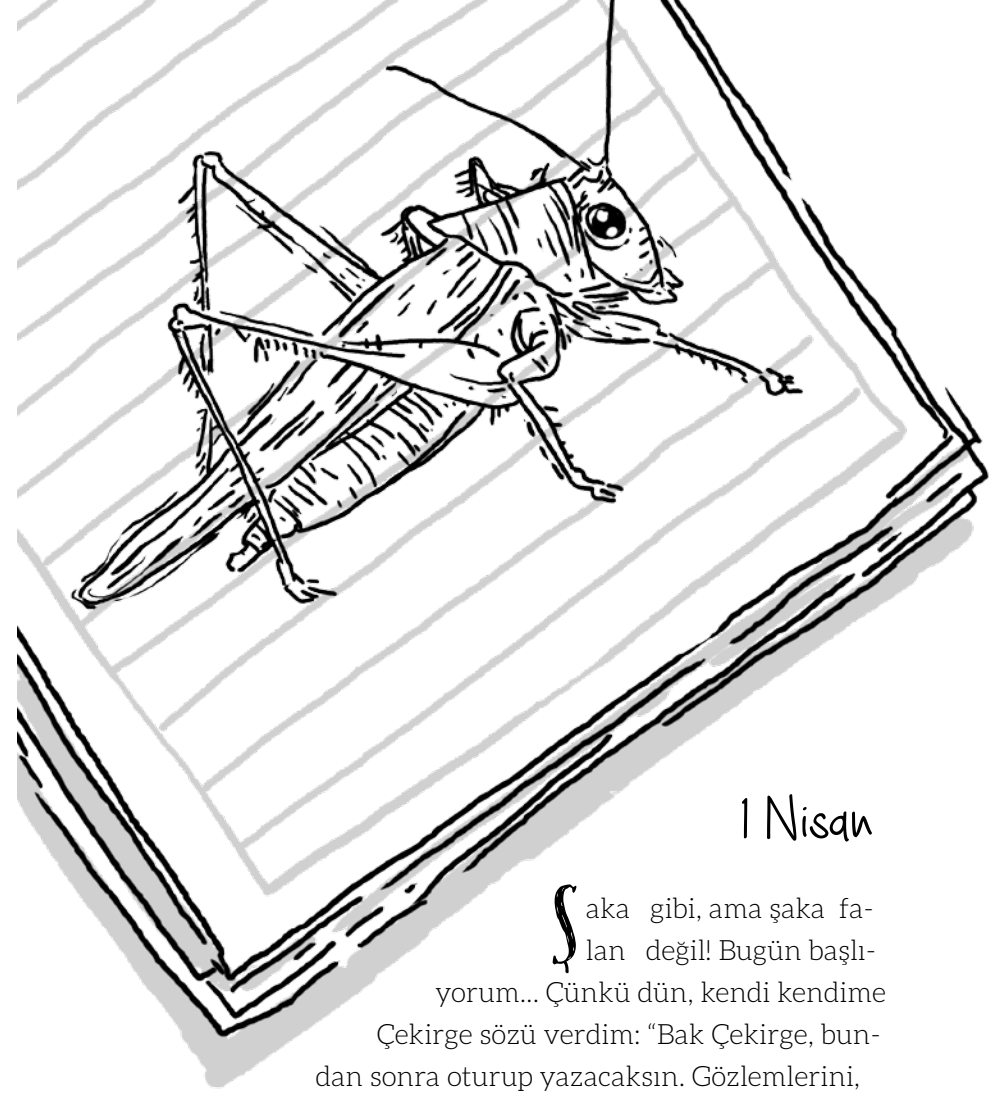
ISBN: 978-605-9781-34-3

Baskı: Şan Ofset Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Hamidiye Mah., Anadolu Cad., No.50, Kâğıthane / İstanbul

Tel: 0212 289 24 24 • Sertifika No. 12049

1 Nisan

Şaka gibi, ama şaka fa-
lan değil! Bugün başlı-
yorum... Çünkü dün, kendi kendime
Çekirge sözü verdim: "Bak Çekirge, bun-
dan sonra oturup yazacaksın. Gözlemlerini,
düşündüklerini, başından geçenleri, aklına esenleri
YA-ZAAA-CAAK-SIN!"

İşte bu da, sözümü tuttuğumun kanıtı: Güncemin ilk
sayfası... Gerçi, aklımdan geçen deftere yazmak değil de,
daha gelişmiş bir yöntem kullanmaktı ya, neyse...

Her böcekbilimci, eminim gözlemleri ile ilgili notlar tutuyordur. Ben henüz bir böcekbilimci değilim ama öyle olmaya kararlıyım. Üstelik, yalnızca böcekbilimci değil, aynı zamanda bir yazar olmak istiyorum. Belki bilimkurgu yazarı olurum. Hatta belki Nobel Edebiyat Ödülü bile alırım! Bilimkurgu yazarlarına Nobel Ödülü veriyorlar mı acaba? Düşündüğüm şeye bak! Vermiyorlarsa, ben de Nobel Bilim Ödülü alırım.

Neyse, sonuç olarak yazmaya karar verdim. Yazar olmak için şimdiden yapabileceğim en iyi şey bıkip usanmadan “yazmak”(mış!)... Bunu, hem böcekbilimci hem de yazar olmaya karar verdiğimi açıklayınca babam söyledi.

Böceklerle taaa ne zamandan beri içli dışlı olduğumu bütün aile biliyor. Ama yazar olma kararım aile içinde şaşkınlık yarattı. Çünkü herkesin bildiği bir gerçek var: Tam bir kitap kurduyumdur. Bir haftada beş kitabı seve seve okurum. Ama iş yazmaya gelince tembel hayvandan farksızım. Ev ödevi ya da yazılı sınav için boş bir sayfayı doldurmamı istemeleri en büyük kâbusum!

Sınıftayken, ne zaman yazılı ödev verilecek olsa içimden sık sık şöyle bağırarak geçiyor: “Önümüzdeki yıla kadar hazırlasam olur mu?” ya da “Yazmayıp da anlatsam olur mu?”

Ama sesimi duyan yok. (Çünkü gerçekten bağırmiyorum elbette.)

Ses kaydıyla hazırlanan ödevlerin yaşamı nasıl da kolaylaştıracağını bir tek ben mi düşünüyorum acaba? Buna rakip olabilecek en iyi seçenek, ödevlerin toptan kalkması olabilir ancak...

Ama yazılı ödevleri bir kenara bırakırsak, yazma düşüncesini çok sevdim. Çünkü ne istersem yazabilirim. Alabildiğine özgürüm! Gün boyu kafamda bir yığın düşünce dolaşıp duruyor: Okulda olup bitenler, olmasını istediğim halde olmayanlar, olmadığı halde benim uydurduklarım... Evdeki konuşmalar, bir şarkının sözleri, okuduğum kitaptan birkaç satır... Bazen bütün bunlar birbirini tamamlıyor. Ama ertesi gün ya unutuyorum ya da parçaları aynı biçimde birleştiremiyorum. Yalnızca bu kadarla kalsa iyi... Her fırsatta incelediğim böceklerle ilgili bütün ayrıntıları aklımda tutmam olanaksız. Babam biyoloji öğretmeni olduğu için, böceklerle ilgili kitaplardan yana şanslıyım. O kitapları yazarların bundan pek hoşlanmayacağını biliyorum ama bazen okuduğum kitaplar da yeterli gelmiyor. Çünkü benim o böcekte gördüklerimi benden başka kimse görmüyor. Kitaplarda ancak başkalarının görüp de yazdıklarını okuyabiliyorum.

Peki, ya benim gördüklerim ne olacak?

Üstelik, parmağımın üzerinde pürtüklü ayaklarıyla dolaşan tırtılın beni nasıl gıdıkladığını hiçbir kitapta okuyamam. Ama oturup da yazarsam, iş değişir. Bir böceğe baktığımda neler görüyorum? Bir de işin öteki tarafı var (ki bunu düşünmesi daha eğlenceli): Acaba bir böcek bana petek gözleriyle baktığında ne görüyor? Geleceğin başarılı böcekbilimcisini mi?

Bu akşam sofradan kalkar kalkmaz ilk işim güncemin ilk notunu düşmek üzere bilgisayarın karşısına geçip tarih atmak oldu. Tam 1 Nisan yazmıştım ki arkamda babamın sesini duydum:

“Daha basit bir yöntem önerebilir miyim?” dedi. Elindeki defteri (yani, şu anda yazdığım defteri) gösterdi. “Kâğıt kalem kullanarak başlamaya ne dersin? Ne de olsa, çok da uzun olmayan bir zaman önce insanlar böyle yazıyordu.”

Bir klavyeye bir de deftere baktım. “Bunun daha basit bir yöntem olduğundan emin misin?” diye sordum. “Bilgisayarda yazmak daha kolaymış gibi geldi bana!?”

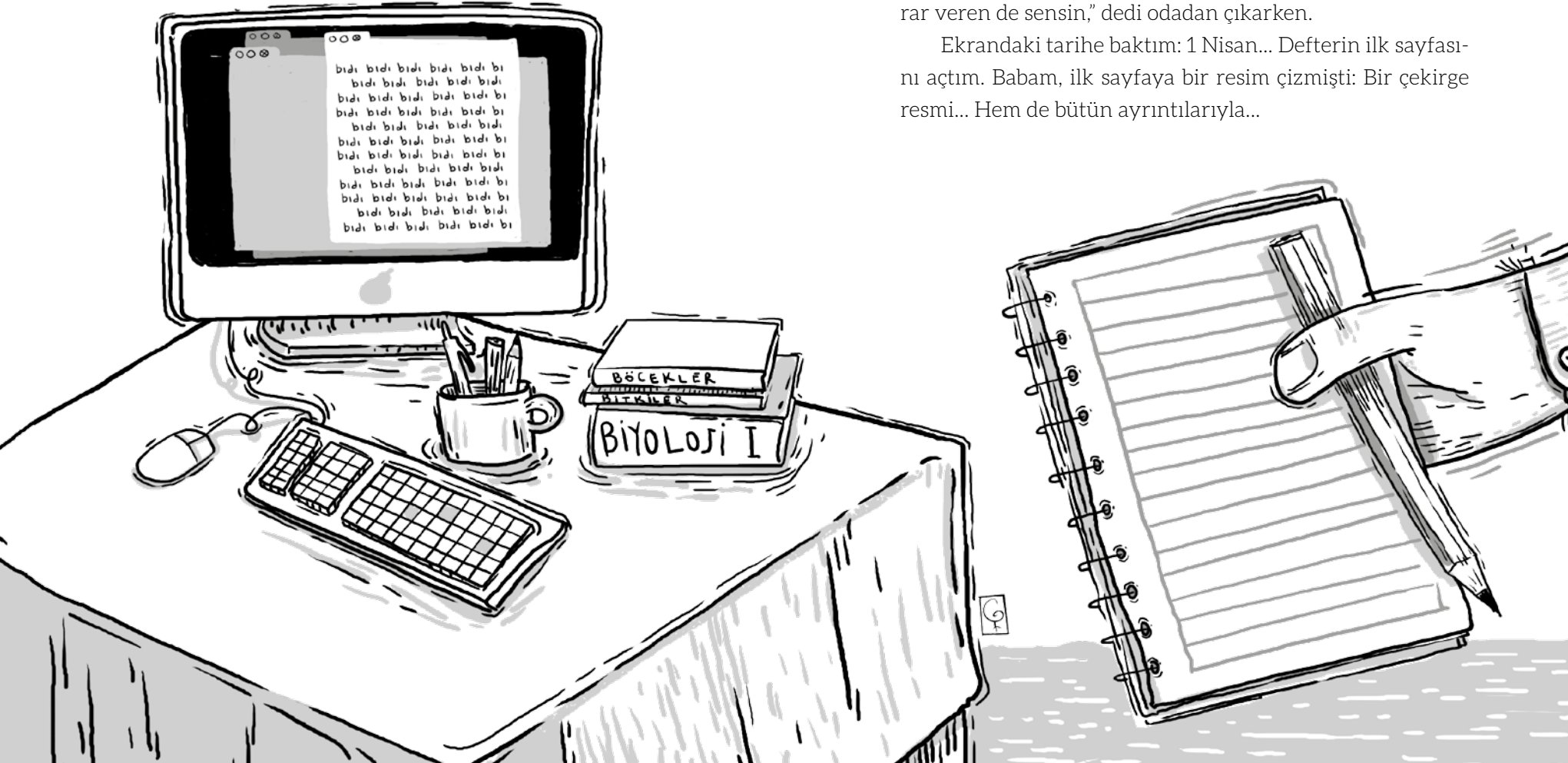
Babam gülümsedi. Elindeki defteri masama, bilgisayar ekranının yanına bıraktı.

“Ben deftere yazmanın daha kolay olduğunu söylemedim. Yalnızca DAHA BASİT bir yöntem dedim... Daha basit olan, daha zahmetli olabilir gerçekten; ama sana neyin nasıl başladığını gösterir,” dedi.

“O zaman papirüse yazayım bari!” diye karşılık verdim.

“Benden önermesi... Yazacak olan da, yazar olmaya karar veren de sensin,” dedi odadan çıkarken.

Ekrandaki tarihe baktım: 1 Nisan... Defterin ilk sayfasını açtım. Babam, ilk sayfaya bir resim çizmişti: Bir çekirge resmi... Hem de bütün ayrıntılarıyla...

Ben de kararımı verdim: Yıllar sonra okuduğumda hatırlamak istediğim, önemli olduğunu düşündüğüm ne varsa bu deftere yazacağım. Ama adı günce bile olsa, deftere her gün yazmak için kendimi zorlamayacağım.

İlle de her gün yazmak zorunda olduğum, sıradan bir günce olmayacak benimkisi. Yazma konusunda beni bütünüyle serbest bırakan, “canın istediğinde yaz” diyen, sıradışı bir günce olacak. Beni kısıtlamayacak, zorlamayacak ve bezdirmeyecek. Tam tersine özgürleştirecek. Bir ara, babam böyle bir laf etmişti galiba: “Yazmak, insanı özgürleştirir,” falan gibi bir şeydi söylediği.

Her neyse... Bu günce, benim hem böcekbilimci hem de yazar olma yolunda attığım İLK önemli adım... Benim için küçük, ama insanlık için büyük bir adım! (Bu laf da çok tanıdık geldi nedense. Bir yerlerden duymuş olabilir miyim acaba?)

2 Nisan

Günümüzde yaşayan 15 milyona yakın canlı türü olduğu düşünülüyor. Adı konmuş canlı türlerinin sayısıysa 2 milyonu bile bulmuyor.

Bütün hayvan türlerinin yüzde sekseni ise BÖCEK!

Bu, şu demek: Her yüz hayvan türünden seksen tanesi böcek ya da her on hayvan türünden sekizi... En azından çeşitlilik açısından böcekler dünyanın tartışmasız hâkimi...

Ben bir insanım (herkes bana “Çekirge” dese de...) ama bu dünyayı bir böceğin gözünden görebilmeyi çok isterdim. (Yalnızca bir süreliğine, bir ömür boyu değil elbette.)

Kaç kişi böceklerin, hayvanlar âlemindeki en inanılmaz canlılar olduğunu biliyor acaba? İnsanların ya da diğer hayvanların yaşayamayacağı bütün ortamlara başarıyla uyum sağlamış çoğu... Radyasyona dirençli hamamböcekleri, kendi boylarının binlerce katı yükseklikte yuvalar kuran termitler, görünüşte ağaçtaki daldan hiç farkı olmayan çalılık çekirgeleri, geometri dâhisi arılar...

Üstelik böcekler bir bilimkurgu yazarının gözlem yapması için mükemmel örnekler...

Düşünüyorum da, dünya dışında bir başka gezegende yaşam varsa, orada mutlaka böcekler de olmalı!

Dünyada bilinen bir milyon civarında böcek türü var. Ama böcekbilimciler, henüz keşfedilmemiş milyonlarca başka böcek türü olduğunu düşünüyorlar. Belki bir gün bunlardan birini ben keşfederim. Ve belki de o böcek, şimdi Madagaskar'daki yağmur ormanlarında, benim onu keşfetmemi bekliyordur.

Dilerim, ben onu bulana kadar soyu tükenmez!

3 Nisan

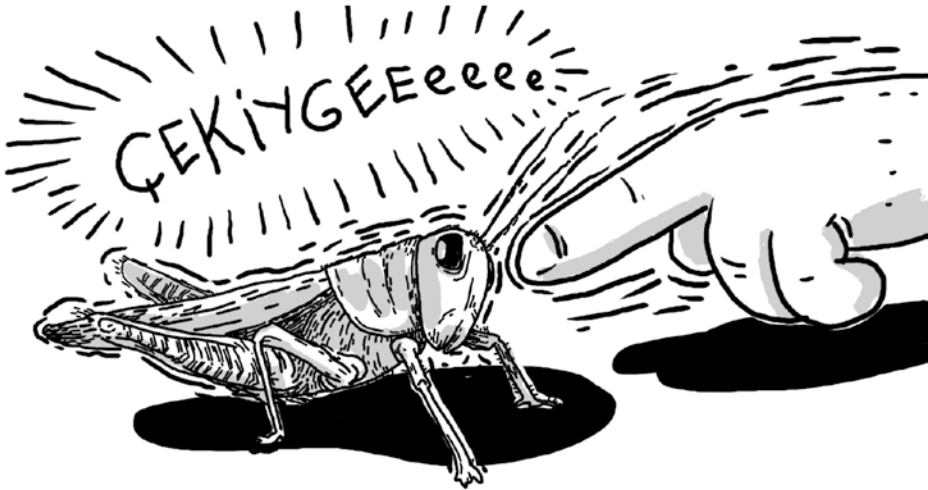
Bir böceği ilk kez ne zaman elimle tuttuğumu hatırlamıyorum. Hatırlamadığıma göre çok küçükken tutmuş olmalıyım. Annem, öteden beri hayvanlarla yakından ilgilediğimi söylüyor. Emeklediğim dönemlerde bile, ortalıkta dolanan bir böcek gördüğümde hemen peşine takılırmışım.

Çok küçükken söylediğim ilk sözcüğü de hatırlamıyorum; ama annem hatırlıyor ve her seferinde gülerek anlatıyor...

Annemin bana küçüklüğümde beri okumayı çok sevdiği resimli bir kitap varmış. “Varmış” diyorum, çünkü o günleri anımsamıyorum. Ama kitap hâlâ odamda duruyor. Adı “Hoplayan Çekirgenin Zıplayan Aklı”. Kitap, her hoplayışında aklına sıradışı bir şey gelen, cin fikirli, yaratıcı bir çekirgeyle ilgili... Kendini nasıl görünmez yapabileceği, bitkilerin yemek yemeden nasıl yaşayabildikleri, kıtalar arası bir sıçrama yapıp yapamayacağı ve bunlar gibi daha bir yığın soruya yanıt arayan küçük bir çekirge. Kitap şöyle bitiyor: “Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar... Üçüncüde neden sıçrıyorum diye sorar.”

Annem beni kucağına alıp kitabı okurken bu küçük çekirgenin öyküsünü her seferinde aynı ilgiyle dinleyip merakla resimlere bakarmışım. Derken bir gün, elimi sayfanın üzerindeki küçük yeşil çekirgeye doğru uzatıp “çekiyge” demişim ve bu benim söylediğim ilk sözcük olmuş. “Anne” ya da “baba” değil; henüz küçük olduğum için “çekirge” de değil, “ÇEKİYGE”!

İşte o günden sonra aile içinde adım “Çekirge” kalmış. Gerçi artık yalnızca ailem değil, beni tanıyan hemen herkes bana böyle sesleniyor. Yalnızca öğretmenler nüfus kâğıdındaki ismimi kullanmayı tercih ediyorlar.

Aslında, biri dışında bütün öğretmenler demeliyim. O bir kişi de Bay Pi. Üst sınıflar, bu sene gelen matematik öğretmenine bu ismi taktı. Biz de altta kalır mıyız? Hemen benimsedik bu matrak ismi.

Bay Pi bana “Çekirge” demekten hoşlanıyor. Bir keresinde, “Tıpkı Dede Korkut öykülerindeki ya da Kızılderili isimlerindeki gibi... Herkes ilk önce ‘anne’, ‘baba’, ‘mama’ derken sen tutmuş ‘çekirge’ demişsin. Bence bu, gerçek bir kahramanlık ve bir ismi hak edişin öyküsü... Öyle değil mi Çekirge?” dedi.

“Kesinlikle öyle Bay Pi!” dedim ve der demez de dilimi ısırıldım. Çünkü biz Bay Pi’ye yalnızca kendi aramızda “Bay-Pi” diyorduk. Nasıl da boş bulunmuştum!

Defne -ki kendisi o sınıfta bulunması son derece gereksiz olan tek kişidir- gözlerini üzerime dikmiş “İşte şimdi hapyı yuttun dostum,” edasıyla bakmıştı. Tam sınıfın ortasında rezil olduğumu düşünüyordum ki, Bay Pi gülümsedi ve “Bu da benim hak ettiğim isim olmalı; çok sevdim!” dedi.

O günden beri artık hepimiz ona “Bay Pi” diye sesleniyoruz.

5 Nisan

Bugün ormana yürüyüş yapmaya gittik. Annem, babam, ben ve Ada... Yürürken, yerde ters dönmüş yatan bir